

Arrest

nr. 320 939 van 30 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 september 2024.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en internationale bescherming geniet in Spanje, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 mei 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verweerder bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Spain 2023” (update: mei 2024)) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeksters beschermingsverzoek identiek is aan die van haar moeder G.K., zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. In de bestreden beslissing worden de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ten aanzien van haar moeder dan ook overgenomen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster in het verzoekschrift dezelfde middelen en argumentatie aanvoert zoals ontwikkeld in het beroep van haar moeder.

Inzake haar moeder, gekend onder rolnummer 317 798, heeft de Raad bij beschikking een voorstel gedaan om de aanvraag haar moeder te verwerpen.

In deze beschikking wordt gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoekster, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en internationale bescherming geniet in Spanje, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 22 mei 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verweerder bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Spain 2023” (update: mei 2024)) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekster slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld. Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Vooreerst stelt verzoekster in voorliggend verzoekschrift dat de stukken ingediend door haarzelf (onder meer kopie van het verblijfsdocument) en door het CGVS (onder meer Eurodac Search Result) niet worden meegedeeld. De Raad merkt op dat dit niet volstaat om aan te tonen dat haar advocaat geen kennis kon nemen van deze documenten alvorens het verzoekschrift in te dienen. De aangehaalde stukken bevinden zich wel degelijk in het administratief dossier (zie AD CGVS, map 5 met documenten en map 7 met documenten DVZ). Uit het administratief dossier (AD CGVS, stuk 1.1) blijkt dat de raadvrouw op 1 juni 2024 via e-mail een kopie van het administratief dossier heeft opgevraagd bij het CGVS en op 5 juni 2024 heeft het CGVS via e-mail het administratief dossier verstuurd naar verzoekster haar advocaat. Verzoekster en haar advocaat konden tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier komen inkijken op de zetel van het CGVS en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Dient er bovendien op te worden gewezen dat verzoekster en haar advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik konden maken van het inzagerecht bij de Raad en aldus de mogelijkheid hadden

ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden.

Vervolgens meent verzoekster dat de bestreden beslissing geen informatie inhoudt omtrent de geldigheid van de verblijfstitel. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster en haar gezin op 31 maart 2023 de beschermingsstatus werd toegekend in Spanje, en dat zij over een verblijfsvergunning beschikken die geldig is tot 26 mei 2027 (AD CGVS, map 5 met documenten (stuk 3 verblijfsvergunning) en map 7 met documenten DVZ (Eurodac Search Result van 8 januari 2024 en Eurodac Marked Record van 9 januari 2024).

De Raad wijst er voorts op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekster brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Spanje met haar gezin heeft verlaten, kan niet worden afgeleid dat verzoekster er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoekster van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut of vragen heeft bij de geldigheid van de documenten, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen of stellen dat er geen garantie is dat zij bij terugkeer nog internationale bescherming geniet, volstaat niet.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Spanje nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Spanje en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

5. Vooreerst kan verzoekster zich niet vinden in de werkwijze van de commissaris-generaal aangezien in de bestreden beslissing ook de verklaringen van verzoeksters dochter gebruikt worden om de beslissing te staven. Verzoekster stelt dat beide dossiers apart behandeld werden, dat twee beslissingen genomen werden en dat verzoekster en haar dochter niet eens dezelfde raadsman hadden voor het CGVS. Echter baseren verzoekster en haar dochter zich op dezelfde feiten, waardoor het gegeven dat de dossiers van verzoekster en haar dochter apart behandeld worden, niet weg dat van hen gelijklopende en eensluidende verklaringen verwacht mogen worden. De Raad benadrukt dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door moeder en dochter, die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht vast dat verzoekster en haar dochter zich baseren op hetzelfde asielrelaas, en dat in alle redelijkheid worden kan verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, namelijk hun verblijf en de levensomstandigheden in Spanje.

6. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij met haar kinderen in een opvangcentrum verbleef. Zij kregen zakgeld en hadden toegang tot taallessen in het centrum (CGVS verzoekster, p.8-9; CGVS dochter, p.12). Ook gingen haar kinderen naar school (CGVS verzoekster, p.8, 9 en 10). Ook konden haar dochter, haar zoon en haar echtgenoot voor zijn overlijden in het ziekenhuis terecht voor medische zorgen (CGVS verzoekster, p.13-14 en 17; CGVS dochter, p.7-8). Haar zoon en haar dochter konden ook bij een psycholoog terecht (CGVS dochter, p.8 en 14).

Voorts wijst de Raad erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekster en haar gezin, die er internationale bescherming hebben verkregen, om de nodige procedures te doorlopen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om onder meer huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Spanje. Het komt in dit verband bovendien hen toe om de middelen die het recht en hun status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Zij tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput, zoals blijkt terdege blijkt uit de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van onder meer werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting (zie CGVS p.7-9 en 10-11), voldoet deze situatie weliswaar niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Zo kregen u en uw gezin na aankomst in Spanje immers onderdak en eten in een opvangcentrum, en kregen jullie daarnaast ook nog zakgeld (maandelijks vijftig euro per volwassene en twintig euro per kind, CGVS p.8). Na drie of vier maanden konden uw minderjarige kinderen naar school beginnen gaan en toen u aanhaalde dat de school van uw jongste kind te moeilijk bereikbaar was, kreeg hij een school dichterbij toegewezen (CGVS p.8). Dat de organisatie niet wou (of kon) instaan voor de kosten van een taal cursus voor uw meerderjarige dochter is uiteraard jammer (CGVS p.8-9), maar kan niet gezien worden als een daad van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling. In het centrum kwam bovendien een vrijwilliger langs om de Spaanse taal aan te leren, ook al zou dit volgens u niet wekelijks zijn doorgegaan (CGVS p.9). Uw dochter verklaarde verder dat uw man effectief naar de taallessen ging en zijzelf ook, in het opvangcentrum, en dat er taallessen waren die niet zoveel kosten (Notities Persoonlijk Onderhoud Zaarour Raghad d.d. 28.02.2024, hierna NPO dochter, p.12). Ze zou een gemiddeld niveau behaald hebben wat volgens haar niet ideaal is om een job te vinden (NPO dochter p.12), maar waarvan niet zomaar kan gesteld worden dat het werkelijk onmogelijk zou zijn. Het gegeven dat u na een jaar nog steeds in dit opvangcentrum zat terwijl men u had gezegd dat het slechts tijdelijk ging zijn, meer bepaald voor een maand of twee (CGVS p.10), is eveneens betreurenswaardig doch kan hierbij opgemerkt worden dat u wel degelijk steeds onderdak heb gehad. Daarbij gaf u zelf aan dat u in Spanje hulp zou krijgen voor achttien maanden (CGVS p.10) terwijl u reeds na twaalf maanden vertrok. Bijgevolg staat het geenszins vast dat u en uw gezin na achttien maanden daadwerkelijk op straat zouden belanden of zouden zijn beland. Dat u ervoor opteerde om Spanje reeds te verlaten voor het einde van deze periode en u de volgens u nodig geachte basisvaardigheden niet hebt aangeleerd, is derhalve geenszins te wijten aan een nalatig handelen van de Spaanse overheid, doch betreft dit een loutere persoonlijke keuze in uw hoofde die de Spaanse overheid niet ten laste kan worden gelegd.” En “Ook uw verklaring dat het onmogelijk was om een huurwoning te vinden voor minder dan zeventienhonderd euro per maand (CGVS p.11) werpt geen ander licht op deze beoordeling. De organisatie voorzag immers zeventienhonderd euro financiële steun voor huur plus nog zeshonderd euro om van te leven (CGVS p.11). Dat alle verhuurders eerst naar een werkcontract vragen (CGVS p.11) is op zich geen vreemde zaak of discriminatie, net zoals het gegeven dat er, bovenop een gedeelte overheidssteun, eventueel nog een eigen inkomen moet voorzien worden. Daarbij verklaarde uw dochter dat jullie wel degelijk soms, of zelfs vaak, iets vonden binnen het vooropgestelde budget, maar dat er een arbeidscontract gevraagd werd om het te huren, dat het centrum geen document voorzag om aan te geven dat ze jullie financieel steunden, of dat de huiseigenaars dit niet vertrouwden (NPO dochter p.12).” en “Gevraagd of u of uw man werk hebben proberen vinden in Spanje, verklaarde u dat jullie werk hebben gezocht bij Marokkanen omdat jullie Arabisch spreken, maar niks van Spaans hebben geleerd (CGVS p.10). Nochtans stelde u ook dat uw dochter Spaans leerde op haar gsm (CGVS p.9), waardoor het enigszins vreemd is dat u de taal niet wat kon studeren op deze manier en ook zelfs geen basis kan spreken (CGVS p.10). Wat er ook van zij, bij Spanjaarden hebt u aldus nooit werk gezocht, en het werk dat u zocht bij Marokkanen was via mensen uit het kamp die ooit gewerkt hadden (CGVS p.10-11), hetgeen vermoedelijk een eerder beperkte zoekratio is. Hetzelfde werd overigens verklaard door uw dochter, die stelde dat zij eveneens vooral bij andere Arabieren of via Facebook werk probeerde te vinden omdat haar Spaans niet zo goed was (NPO dochter p.12-13). Dat er zonder diploma of professionele training geen enkele job zou te vinden zijn (NPO dochter p.12), kan echter niet zomaar aangenomen worden.”

Hieruit blijkt aldus dat zij slechts beperkte inspanningen hebben geleverd wat betreft de zoektocht naar werk. Het komt in dit verband bovendien verzoekster toe om de middelen die het recht en haar status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Louter stellen dat de commissaris-generaal niet onderzocht heeft of zij wel in de mogelijkheid verkeert om huisvesting te verkrijgen in geval van terugkeer, volstaat niet. Verzoekster toont niet aan dat de Spaanse autoriteiten zouden hebben verzaakt aan hun plicht om verzoekster en haar kinderen de nodige ondersteuning te bieden op het vlak van huisvesting of integratie, of dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de rechten waarover zij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje beschikt. Door louter te herhalen dat zij geen woning kon vinden en dat zij tevergeefs heeft gepoogd om werk te vinden in Spanje, kan bovendien niet worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten geen werk of huisvesting zou hebben gevonden, noch dat zij door de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij zij niet in staat was om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen, slaagt verzoekster er niet in om deze bevindingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster stelt dat de toegang tot de gezondheidszorg voor haar en haar gezin belemmerd werd, en hekelt de motieven in de bestreden beslissing waarbij de commissaris-generaal stelt dat het gegeven dat haar echtgenoot voor zijn overlijden naar het ziekenhuis gebracht werd, aantoonde dat hij zorg kreeg. Echter stelt de Raad vast dat zij uitgaat van een beperkte lezing van de bestreden beslissing waarin duidelijke meerdere elementen doorheen de beslissing worden aangehaald om de toegang tot de gezondheidszorg in Spanje aan te tonen. Zo verwijst de commissaris-generaal naar die periode in het ziekenhuis (CGVS verzoekster, p.13-14), maar ook naar de medische controle die hij in Spanje onderging (CGVS dochter, p.7), naar het gegeven dat haar dochter een gynaecoloog kon zien en dat haar zoon in het ziekenhuis terecht konden (CGVS verzoekster, p.13-14 en 17; CGVS dochter, p.7-8) en naar het gegeven dat haar zoon en haar dochter bij een psycholoog terecht konden (CGVS dochter, p.8 en 14). Hieruit blijkt geenszins dat verzoeksters familieleden geen toegang hadden tot de gezondheidszorg, en bevestigt de bemerkingen in de bestreden beslissing waarbij de commissaris-generaal stelt dat niet zomaar kan worden aangenomen dat verzoekster en echtgenoot geen hulp of ondersteuning zouden hebben gekregen wat betreft zijn medische behandeling, zoals zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde en hetgeen zij in voorliggend verzoekschrift volhardt. In de bestreden beslissing verwijst de commissaris-generaal vervolgens naar verzoeksters merkwaaardige verklaringen over de al dan niet verleende ondersteuning en behandeling van haar zieke echtgenoot en naar de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster met haar dochter en de documenten dat haar echtgenoot al een medische voorgeschiedenis zou hebben gehad. Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing.

Voorts verwijst verzoekster nog naar de situatie van haar zoon en stelt dat zij hem met de taxi naar het ziekenhuis diende te brengen, omdat het personeel in het centrum geen oog zou hebben gehad voor de toestand waarin hij verkeerde nadat zijn vader overleed. Dat verzoekster zelf met hem naar het ziekenhuis diende te gaan (CGVS verzoekster, p.14 en 17), toont niet aan dat zij geen hulp of ondersteuning zouden hebben gekregen. Zo werden zij in het ziekenhuis geholpen door dokters, die alleen konden vaststellen dat het een shock was (CGVS verzoekster, p.14 en 17). Door louter te citeren uit haar verklaringen en te herhalen welke medische zorg haar kinderen nodig zouden hebben, zoals de verzorging van het litteken door de brandwonde dat haar zoon opliep in Libanon, en welke zorg zij in Spanje kregen, brengt verzoekster geen elementen aan die hier anders over doen denken. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij of haar gezinsleden geen toegang zouden hebben tot de medische zorg.

Verzoekster kan zich niet vinden in de bevindingen van de commissaris-generaal waar deze stelt dat zij geen effectieve hulp heeft trachten te verkrijgen in Spanje, en verwijst hierbij naar de klachten die opgesteld werden (AD CGVS, map 5 met documenten). De klachten die verzoekster en haar oudste zoon hebben ingediend bij de Spaanse overheid hielden in verband met de leefomstandigheden in het opvangcentrum en de medische problemen van haar echtgenoot en oudste zoon. Deze klachten tonen enkel aan dat zij louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties en geen andere stappen ondernomen heeft om dit bij andere instanties aan te kaarten. Ook wat betreft het incident van haar zoon stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen pogingen heeft gedaan om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties nadat het centrum niet gewent reageerde.

Verder verwijst verzoekster in voorliggend verzoekschrift naar haar bijzondere kwetsbaarheid, maar weet niet aannemelijk te maken dat deze kwetsbaarheid haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje. Het zich verder op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw met drie kinderen, weet niet te overtuigen. Het komt verzoekster toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Spanje. Daarenboven beschikte verzoekster over een netwerk en middelen om hun vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

De verwijzing in het verzoekschrift en naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje, volstaan niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekster en haar gezin als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel dreigen terecht te komen bij een terugkeer. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster in gebreke blijft.

Verzoekster kan zich niet vinden in de bevinding van de commissaris-generaal waarin gesteld wordt dat het gegeven dat zij in Duitsland naliel haar verblijfsvergunning neer te leggen en stelde dat zij deze had weggegooid haar geloofwaardigheid aantast. Door louter te stellen dat zij zich niet kan vinden in deze motivering en dat zij, door nu zelf haar haar verblijfsdocument neer te leggen voor de Belgische autoriteiten, zo kaart op tafel heeft gespeeld, slaagt zij er dan ook niet in een ander licht te werpen op de bestreden

beslissing. De Raad benadrukt dat dergelijke motivering samen met de andere motieven van de bestreden beslissing dient gelezen te worden. Dat verzoekster bewust haar identiteitsdocumenten achterhield in Duitsland en deze in België opeens bovenhaalt, doet wel degelijk afbreuk aan haar algemene geloofwaardigheid.

Gelet op voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verzoekster en haar gezin bij terugkeer verhinderd zouden zijn om hun rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje.

7. De verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar internationale rechtspraak is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Spanje gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Spanje is gesteund op de informatie zoals aangebracht door verzoekster.

8. Verzoekster kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekster in geval van terugkeer naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekster aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

9. Derhalve lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

10. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.

11. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het kader van de beroep van verzoeksters dochter, R.Z., gekend onder rolnummer 318 055, bij beschikking met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet tot eenzelfde conclusie wordt gekomen..”

5. Verzoekster kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een

situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekster in geval van terugkeer naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekster aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

7. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.

8. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het kader van de beroep van verzoeksters moeder, G.K., gekend onder rolnummer 317 798, bij beschikking met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet tot eenzelfde conclusie wordt gekomen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 29 november 2024 staat het volgende vermeld:

“De zaken 318 055 en 317 798 (volgnr. 18) worden gezamenlijk opgeroepen en behandeld. Tolk 1406 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands in beide zaken.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verzoeksters wijzen op hun herkomst uit Syrië en op het gegeven dat zij al sinds 2014 op de vlucht zijn voor de oorlog aldaar. Na hun vlucht naar Libanon werden zij met de hulp van de Verenigde Naties en met voorafgaand akkoord van de lokale autoriteiten hervestigd in Spanje, zodat hun situatie verschilt van deze van vluchtelingen die bij aankomst in dat land een verzoek om internationale

bescherming indienen. Zij zijn een gezin dat enkel bestaat uit vrouwen, verkeren als dusdanig in een bijzonder kwetsbare positie en de Spaanse autoriteiten zijn hiervan perfect op de hoogte, aangezien zij anders niet in aanmerking zouden zijn gekomen voor het hervestigingsprogramma van de VN. Bij hun – aangekondigde – aankomst in Spanje was er evenwel niets voor hen voorzien, zodat “al hun hoop de bodem werd ingeslagen”. De moeder van het gezin heeft ernstige medische problemen en in Spanje was er hen huisvesting beloofd, maar werden zij ondergebracht in een opvangcentrum waar zij gevechten hebben meegemaakt, zodat zij zich er niet veilig voelden. Ook kregen zij er geen taallessen. Er was dus niets voorhanden dat hen in staat stelde om een leven in Spanje te beginnen opbouwen, zodat zij er niet zijn blijven wachten op wat dan ook. Het heeft ook geen enkele zin om hervestigde vluchtelingen zoals zij onder te brengen in een opvangcentrum voor asielzoekers. De Spaanse overheid is zwaar tekortgeschoten in haar verplichtingen en men kan niet doen alsof dit niet verder moet worden onderzocht. Verzoekers benadrukken ook hun psychologische kwetsbaarheid en wijzen erop dat de bescherming die zij in Spanje verkregen al dateert van maart 2021. Inmiddels zijn hun Spaanse verblijfsdocumenten – die geldig zijn gedurende drie jaar – verstreken, wat bijkomende problemen creëert in verband met de toegang tot hun rechten aldaar. Verder bevraagd, licht de dochter toe dat haar vader is overleden in Libanon, wat een bijkomend probleem uitmaakt. Twee zonen van het gezin verblijven ook in België. De oudste zoon van 17 jaar doet erg zijn best op school en werkt hier; zij zien hun toekomst hier in België en niet in Spanje. De jongste zoon van 5 jaar heeft problemen met zijn gehoor en behoeft daarvoor een behandeling die hij niet zou kunnen verkrijgen in Spanje. Verzoeksters stellen dat het moeilijkste dat hun gezin heeft meegemaakt het overlijden van hun vader is (“... omdat het hen niet interesseerde...”), maar dat een terugkeer naar Spanje nog moeilijker zou zijn, omdat zij zeker weten dat zij er op straat zullen belanden.”

5. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als deze die haar moeder, G.K., heeft aangevoerd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

In de zaak met rolnummer 317 798 waarnaar ter terechtzitting wordt verwezen, zijnde de zaak met betrekking tot verzoeksters moeder G.K., wordt hetzelfde pleidooi gevoerd en wordt hierover bij arrest van 30 januari 2025 met nr. 320 938 gemotiveerd als volgt:

“1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en internationale bescherming geniet in Spanje, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 22 mei 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van

het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verweerder bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Spain 2023” (update: mei 2024)) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekster slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld. Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Vooreerst stelt verzoekster in voorliggend verzoekschrift dat de stukken ingediend door haarzelf (onder meer kopie van het verblijfsdocument) en door het CGVS (onder meer Eurodac Search Result) niet worden meegedeeld. De Raad merkt op dat dit niet volstaat om aan te tonen dat haar advocaat geen kennis kon nemen van deze documenten alvorens het verzoekschrift in te dienen. De aangehaalde stukken bevinden zich wel degelijk in het administratief dossier (zie AD CGVS, map 5 met documenten en map 7 met documenten DVZ). Uit het administratief dossier (AD CGVS, stuk 1.1) blijkt dat de raadvrouw op 1 juni 2024 via e-mail een kopie van het administratief dossier heeft opgevraagd bij het CGVS en op 5 juni 2024 heeft het CGVS via e-mail het administratief dossier verstuurd naar verzoekster haar advocaat. Verzoekster en haar advocaat konden tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier komen inkijken op de zetel van het CGVS en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Dient er bovendien op te worden gewezen dat verzoekster en haar advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik konden maken van het inzagerecht bij de Raad en aldus de mogelijkheid hadden ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden.

Vervolgens meent verzoekster dat de bestreden beslissing geen informatie inhoudt omtrent de geldigheid van de verblijfstitel. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster en haar gezin op 31 maart 2023 de beschermingsstatus werd toegekend in Spanje, en dat zij over een verblijfsvergunning beschikken die geldig is tot 26 mei 2027 (AD CGVS, map 5 met documenten (stuk 3 verblijfsvergunning) en map 7 met documenten DVZ (Eurodac Search Result van 8 januari 2024 en Eurodac Marked Record van 9 januari 2024)).

De Raad wijst er voorts op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekster brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Spanje met haar gezin heeft verlaten, kan niet worden afgeleid dat verzoekster er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoekster van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut of vragen heeft bij de geldigheid van de documenten, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen of stellen dat er geen garantie is dat zij bij terugkeer nog internationale bescherming geniet, volstaat niet.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Spanje nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekster niet zou kunnen terugkeren naar Spanje en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

5. Vooreerst kan verzoekster zich niet vinden in de werkwijze van de commissaris-generaal aangezien in de bestreden beslissing ook de verklaringen van verzoeksters dochter gebruikt worden om de beslissing te staven. Verzoekster stelt dat beide dossiers apart behandeld werden, dat twee beslissingen genomen werden en dat verzoekster en haar dochter niet eens dezelfde raadsman hadden voor het CGVS. Echter baseren verzoekster en haar dochter zich op dezelfde feiten, waardoor het gegeven dat de dossiers van verzoekster en haar dochter apart behandeld worden, niet weg dat van hen gelijklopende en eensluidende verklaringen verwacht mogen worden. De Raad benadrukt dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door moeder en dochter, die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht vast dat verzoekster en haar dochter zich baseren op hetzelfde asielrelaas, en dat in alle redelijkheid worden kan verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, namelijk hun verblijf en de levensomstandigheden in Spanje.

6. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij met haar kinderen in een opvangcentrum verbleef. Zij kregen zakgeld en hadden toegang tot taallessen in het centrum (CGVS verzoekster, p.8-9; CGVS dochter, p.12). Ook gingen haar kinderen naar school (CGVS verzoekster, p.8, 9 en 10). Ook konden haar dochter, haar zoon en haar echtgenoot voor zijn overlijden in het ziekenhuis terecht voor medische zorgen (CGVS verzoekster, p.13-14 en 17; CGVS dochter, p.7-8). Haar zoon en haar dochter konden ook bij een psycholoog terecht (CGVS dochter, p.8 en 14).

Voorts wijst de Raad erop dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekster en haar gezin, die er internationale bescherming hebben verkregen, om de nodige procedures te doorlopen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om onder meer huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Spanje. Het komt in dit verband bovendien hen toe om de middelen die het recht en hun status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Zij tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput, zoals blijkt terdege blijkt uit de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van onder meer werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting (zie CGVS p.7-9 en 10-11), voldoet deze situatie weliswaar niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Zo kregen u en uw gezin na aankomst in Spanje immers onderdak en eten in een opvangcentrum, en kregen jullie daarnaast ook nog zakgeld (maandelijks vijftig euro per volwassene en twintig euro per kind, CGVS p.8). Na drie of vier maanden konden uw minderjarige kinderen naar school beginnen gaan en toen u aanhaalde dat de school van uw jongste kind te moeilijk bereikbaar was, kreeg hij een school dichterbij toegewezen (CGVS p.8). Dat de organisatie niet wou (of kon) instaan voor de kosten van een taalcursus voor uw meerderjarige dochter is uiteraard jammer (CGVS p.8-9), maar kan niet gezien worden als een daad van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling. In het centrum kwam bovendien een vrijwilliger langs om de Spaanse taal aan te leren, ook al zou dit volgens u niet wekelijks zijn doorgegaan (CGVS p.9). Uw dochter verklaarde verder dat uw man effectief naar de taallessen ging en zichzelf ook, in het opvangcentrum, en dat er taallessen waren die niet zoveel kosten (Notities Persoonlijk Onderhoud Zaarour Raghad d.d. 28.02.2024, hierna NPO dochter, p.12). Ze zou een gemiddeld niveau behaald hebben wat volgens haar niet ideaal is om een job te vinden (NPO dochter p.12), maar waarvan niet zomaar kan gesteld worden dat het werkelijk onmogelijk zou zijn. Het gegeven dat u na een jaar nog steeds in dit opvangcentrum zat terwijl men u had gezegd dat het slechts tijdelijk ging zijn, meer bepaald voor een maand of twee (CGVS p.10), is eveneens betreurenswaardig doch kan hierbij opgemerkt worden dat u wel degelijk steeds onderdak heb gehad. Daarbij gaf u zelf aan dat u in Spanje hulp zou krijgen voor achttien maanden (CGVS p.10) terwijl u reeds na twaalf maanden vertrok. Bijgevolg staat het geenszins vast dat u en uw gezin na achttien maanden daadwerkelijk op straat zouden belanden of zouden zijn beland. Dat u ervoor opteerde om Spanje reeds te verlaten voor het einde van deze periode en u de volgens u nodig geachte basisvaardigheden niet hebt aangeleerd, is derhalve geenszins te wijten aan een nalatig handelen van de Spaanse overheid, doch betreft dit een loutere persoonlijke keuze in uw hoofd die de Spaanse overheid niet ten laste kan worden gelegd.” En “Ook uw verklaring dat het onmogelijk was om een huurwoning te vinden voor minder dan zevenhonderd euro per maand (CGVS p.11) werpt geen ander licht op deze beoordeling. De organisatie voorzag immers zevenhonderd euro financiële steun voor huur plus nog zeshonderd euro om van te leven (CGVS p.11). Dat alle verhuurders eerst naar een werkcontract vragen

(CGVS p.11) is op zich geen vreemde zaak of discriminatie, net zoals het gegeven dat er, bovenop een gedeelte overheidssteun, eventueel nog een eigen inkomen moet voorzien worden. Daarbij verklaarde uw dochter dat jullie wel degelijk soms, of zelfs vaak, iets vonden binnen het vooropgestelde budget, maar dat er een arbeidscontract gevraagd werd om het te huren, dat het centrum geen document voorzag om aan te geven dat ze jullie financieel steunden, of dat de huiseigenaars dit niet vertrouwden (NPO dochter p.12).” en “Gevraagd of u of uw man werk hebben proberen vinden in Spanje, verklaarde u dat jullie werk hebben gezocht bij Marokkanen omdat jullie Arabisch spreken, maar niks van Spaans hebben geleerd (CGVS p.10). Nochtans stelde u ook dat uw dochter Spaans leerde op haar gsm (CGVS p.9), waardoor het enigszins vreemd is dat u de taal niet wat kon studeren op deze manier en ook zelfs geen basis kan spreken (CGVS p.10). Wat er ook van zij, bij Spanjaarden hebt u aldus nooit werk gezocht, en het werk dat u zocht bij Marokkanen was via mensen uit het kamp die ooit gewerkt hadden (CGVS p.10-11), hetgeen vermoedelijk een eerder beperkte zoekratio is. Hetzelfde werd overigens verklaard door uw dochter, die stelde dat zij eveneens vooral bij andere Arabieren of via Facebook werk probeerde te vinden omdat haar Spaans niet zo goed was (NPO dochter p.12-13). Dat er zonder diploma of professionele training geen enkele job zou te vinden zijn (NPO dochter p.12), kan echter niet zomaar aangenomen worden.”

Hieruit blijkt aldus dat zij slechts beperkte inspanningen hebben geleverd wat betreft de zoektocht naar werk. Het komt in dit verband bovendien verzoekster toe om de middelen die het recht en haar status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Louter stellen dat de commissaris-generaal niet onderzocht heeft of zij wel in de mogelijkheid verkeert om huisvesting te verkrijgen in geval van terugkeer, volstaat niet. Verzoekster toont niet aan dat de Spaanse autoriteiten zouden hebben verzaakt aan hun plicht om verzoekster en haar kinderen de nodige ondersteuning te bieden op het vlak van huisvesting of integratie, of dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de rechten waarover zij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje beschikt. Door louter te herhalen dat zij geen woning kon vinden en dat zij tevergeefs heeft gepoogd om werk te vinden in Spanje, kan bovendien niet worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten geen werk of huisvesting zou hebben gevonden, noch dat zij door de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij zij niet in staat was om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen, slaagt verzoekster er niet in om deze bevindingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster stelt dat de toegang tot de gezondheidszorg voor haar en haar gezin belemmerd werd, en hekelt de motieven in de bestreden beslissing waarbij de commissaris-generaal stelt dat het gegeven dat haar echtgenoot voor zijn overlijden naar het ziekenhuis gebracht werd, aantoonde dat hij zorg kreeg. Echter stelt de Raad vast dat zij uitgaat van een beperkte lezing van de bestreden beslissing waarin duidelijke meerdere elementen doorheen de beslissing worden aangehaald om de toegang tot de gezondheidszorg in Spanje aan te tonen. Zo verwijst de commissaris-generaal naar die periode in het ziekenhuis (CGVS verzoekster, p.13-14), maar ook naar de medische controle die hij in Spanje onderging (CGVS dochter, p.7), naar het gegeven dat haar dochter een gynaecoloog kon zien en dat haar zoon in het ziekenhuis terecht konden (CGVS verzoekster, p.13-14 en 17; CGVS dochter, p.7-8) en naar het gegeven dat haar zoon en haar dochter bij een psycholoog terecht konden (CGVS dochter, p.8 en 14). Hieruit blijkt geenszins dat verzoeksters familieleden geen toegang hadden tot de gezondheidszorg, en bevestigt de bemerkingen in de bestreden beslissing waarbij de commissaris-generaal stelt dat niet zomaar kan worden aangenomen dat verzoekster en echtgenoot geen hulp of ondersteuning zouden hebben gekregen wat betreft zijn medische behandeling, zoals zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde en hetgeen zij in voorliggend verzoekschrift volhardt. In de bestreden beslissing verwijst de commissaris-generaal vervolgens naar verzoeksters merkwaardige verklaringen over de al dan niet verleende ondersteuning en behandeling van haar zieke echtgenoot en naar de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster met haar dochter en de documenten dat haar echtgenoot al een medische voorgeschiedenis zou hebben gehad. Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing.

Voorts verwijst verzoekster nog naar de situatie van haar zoon en stelt dat zij hem met de taxi naar het ziekenhuis diende te brengen, omdat het personeel in het centrum geen oog zou hebben gehad voor de toestand waarin hij verkeerde nadat zijn vader overleed. Dat verzoekster zelf met hem naar het ziekenhuis diende te gaan (CGVS verzoekster, p.14 en 17), toont niet aan dat zij geen hulp of ondersteuning zouden hebben gekregen. Zo werden zij in het ziekenhuis geholpen door dokters, die alleen konden vaststellen dat het een shock was (CGVS verzoekster, p.14 en 17). Door louter te citeren uit haar verklaringen en te herhalen welke medische zorg haar kinderen nodig zouden hebben, zoals de verzorging van het litteken door de brandwonde dat haar zoon opliep in Libanon, en welke zorg zij in Spanje kregen, brengt verzoekster geen elementen aan die hier anders over doen denken. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij of haar gezinsleden geen toegang zouden hebben tot de medische zorg.

Verzoekster kan zich niet vinden in de bevindingen van de commissaris-generaal waar deze stelt dat zij geen effectieve hulp heeft trachten te verkrijgen in Spanje, en verwijst hierbij naar de klachten die opgesteld werden (AD CGVS, map 5 met documenten). De klachten die verzoekster en haar oudste zoon hebben ingediend bij de Spaanse overheid hielden in verband met de leefomstandigheden in het opvangcentrum en de medische problemen van haar echtgenoot en oudste zoon. Deze klachten tonen enkel aan dat zij louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties en geen andere stappen ondernomen heeft om dit bij andere instanties aan te kaarten. Ook wat betreft het incident van haar zoon stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen pogingen heeft gedaan om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties nadat het centrum niet gewenst reageerde.

Verder verwijst verzoekster in voorliggend verzoekschrift naar haar bijzondere kwetsbaarheid, maar weet niet aannemelijk te maken dat deze kwetsbaarheid haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje. Het zich verder op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw met drie kinderen, weet niet te overtuigen. Het komt verzoekster toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Spanje. Daarenboven beschikte verzoekster over een netwerk en middelen om hun vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

De verwijzing in het verzoekschrift en naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje, volstaan niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekster en haar gezin als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel dreigen terecht te komen bij een terugkeer. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster in gebreke blijft.

Verzoekster kan zich niet vinden in de bevinding van de commissaris-generaal waarin gesteld wordt dat het gegeven dat zij in Duitsland naliel haar verblijfsvergunning neer te leggen en stelde dat zij deze had weggegooid haar geloofwaardigheid aantast. Door louter te stellen dat zij zich niet kan vinden in deze motivering en dat zij, door nu zelf haar haar verblijfsdocument neer te leggen voor de Belgische autoriteiten, zo kaart op tafel heeft gespeeld, slaagt zij er dan ook niet in een ander licht te werpen op de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat dergelijke motivering samen met de andere motieven van de bestreden beslissing dient gelezen te worden. Dat verzoekster bewust haar identiteitsdocumenten achterhield in Duitsland en deze in België opeens bovenhaalt, doet wel degelijk afbreuk aan haar algemene geloofwaardigheid.

Gelet op voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verzoekster en haar gezin bij terugkeer verhinderd zouden zijn om hun rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Spanje.

7. De verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar internationale rechtspraak is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Spanje gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielpprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Spanje is gesteund op de informatie zoals aangebracht door verzoekster.

8. Verzoekster kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekster in geval van terugkeer naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekster aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

9. Derhalve lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

10. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.

11. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het kader van de beroep van verzoeksters dochter, R.Z., gekend onder rolnummer 318 055, bij beschikking met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet tot eenzelfde conclusie wordt gekomen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

[...]

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 september 2024.

5.1. In de beschikking wordt vooreerst geduid dat volgens de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Voorts wordt in punt 6 van de beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekster en haar gezin als begunstigden van internationale bescherming in Spanje en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonbaar dat zij en haar gezin hun rechten en voordelen als statushouders in Spanje niet meer kunnen laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoekster gaat ter zitting niet concreet in op hetgeen in de beschikking concreet met betrekking tot haar individuele situatie en deze van haar gezinsleden als statushouders in Spanje wordt vastgesteld en geoordeeld, waarbij wordt besloten dat zij hoger voormeld vermoeden niet weerlegt. Zij beperkt er zich immers toe summier hun wedervaren in Spanje te herhalen. Zoals reeds in voormelde beschikking wordt geduid, blijkt uit haar verklaringen afgelegd op het CGVS echter dat verzoekster slechts beperkte inspanningen heeft geleverd om zich te integreren in de Spaanse samenleving, om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. Dit terwijl haar en haar gezin bij aankomst in Spanje onderdak, eten en zakgeld werden verleend, haar minderjarige kinderen naar school konden gaan en er taallessen werden aangeboden

in het opvangcentrum. Waar zij aanklaagt dat zij en haar gezin werden ondergebracht in een opvangcentrum, kan uit haar verklaringen niet blijken dat zij ernstig op zoek zijn gegaan naar een andere woning. Nochtans zou de organisatie voorzien in financiële steun voor huur en eten. Verzoekster gaf daarbij ook aan dat zij in Spanje hulp zouden krijgen gedurende 18 maanden. Dat zij en haar gezin reeds een jaar na de toekenning van hun beschermingsstatus Spanje hebben verlaten, hoewel ze nog een half jaar over hulp konden beschikken, getuigt daarom niet van een oprechte intentie om er een duurzaam bestaan uit te bouwen en er hun rechten te doen gelden.

Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, toont verzoekster nog steeds niet aan dat de Spaanse autoriteiten zich onverschillig zouden hebben opgesteld en zouden hebben verzaakt aan hun plicht om verzoekster en haar kinderen de nodige ondersteuning te bieden op het vlak van huisvesting of integratie, of dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de rechten waarover zij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje beschikken.

Verder moet worden onderstreept dat verzoekster nog kan beschikken over een verblijfsvergunning geldig tot 26 mei 2027. Zoals in de beschikking wordt geduid, vindt deze vaststelling steun in de resultaten uit de geraadpleegde Eurodac databank en haar eigen verblijfsvergunning, zoals blijkt uit het administratief dossier. Verzoekster kan ter zitting dan ook niet ernstig voorhouden dat haar verblijfsvergunning voor Spanje is vervallen.

Het is niet onredelijk om van verzoekster, die in Spanje werd erkend als vluchteling, te verwachten dat zij inspanningen levert om haar levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. In voormelde beschikking worden deze vaststellingen met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing omstandig geduid. Door louter eerder aangehaalde verklaringen en argumenten te herhalen en de gedane gevolgtrekkingen tegen te spreken, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoekster thans niet anders oordelen en slaagt zij er niet in de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

5.2. Door ter zitting te wijzen op haar kwetsbaarheid als vrouw met psychologische problemen, maakt verzoekster voorts niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Spanje. Zij legt geen medisch stuk neer dat deze psychologische problemen kan staven en brengt verder geen informatie bij over de aard van haar mentale gezondheidsproblemen. Hoewel verzoekster betoogt dat zij kampt met “ernstige medische problemen” liggen er geen medische stukken voor die zulks staven. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij kampt met enig medisch of psychologisch probleem dat belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoekster omwille van haar mentale gezondheidsproblemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Spanje, dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt terdege gesteld: “Tot slot kan er nog op gewezen worden dat u geenszins aantoonde dat u omwille van uw huidige psychologische gezondheid niet zou kunnen werken in Spanje, of dat een specifieke medische behandeling vereist is die niet beschikbaar zou zijn in Spanje, of dat u omwille hiervan in een mensonterende situatie terecht zou komen in Spanje. Hetzelfde geldt voor de gezondheidsklachten van uw volwassen dochter Z.R., die hiervoor tevens een gynaecoloog kon bezoeken in Spanje (NPO dochter p.7-8), en de psychologische toestand van uw oudste zoon M. die in Spanje eveneens toegang had tot een psycholoog (NPO dochter p.14). Uit niets blijkt dat deze gezondheidselementen de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken, en dat u en uw gezin bij terugkeer naar Spanje, en dit buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen wegens gezondheidsredenen.”

In de mate dat zij psychologische/medische ondersteuning zou behoeven, toont verzoekster niet aan dat zij hiertoe in Spanje geen toegang zal hebben. Hetzelfde geldt waar zij ter zitting voorhoudt dat haar zoon gehoorproblemen kent, nog los van het feit dat hier evenmin medische documenten van voorliggen. Dit te meer zij en haar gezin reeds in het verleden toegang hadden tot de Spaanse gezondheidszorg en medische ondersteuning hebben gekregen, zoals in de bestreden beslissing en de beschikking van 24 september 2024 omstandig wordt geduid.

Het zich verder op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw met drie kinderen of als een gezin dat enkel bestaat uit vrouwen, weet niet te overtuigen, zoals reeds uiteengezet in de bestreden beslissing en beschikking. Er blijkt niet dat verzoekster arbeidsongeschikt is. Bovendien verklaarde zij dat zij in Libanon in een chocoladefabriek en bakkerij heeft gewerkt (NPO, p. 7). De Raad stelt hierbij tevens vast dat de dochter van verzoekster inmiddels meerderjarig is en bijgevolg verzoekster kan ondersteunen in het uitbouwen van een leven in Spanje. Tevens, zoals in de bestreden beslissing en

beschikking wordt gesteld, beschikte verzoekster over een netwerk en middelen om hun vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van een zekere mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Aldus brengt verzoekster wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haren hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekster een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Spanje zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.3. Verzoekster brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 24 september 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.”

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de beschikking van 24 september 2024 en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekster geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vijfentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO